

Celá šifra je psaná faliešnou slovienčinou, čili bychom se mohli pokusit zaznačit, která slova jsou skutečně slovensky a která nikoliv. Po chvíli by mělo být jasné, že tato práce je zcela zbytečná, nicméně pozorný čtenář může objevit, že se v textu často skrytě vyskytují slovenské číslovky. Pokud najdeme všechny, tedy 1 v každé větě, a přečteme tolikáté písmeno z dané věty, dostaneme nápovědu k druhému kroku: “ešte nájdí štvrti”.

Nyní se tedy zamyslíme nad tím, proč je text psán faliešnou slovienčinou. Mohl by to být pouhý vtípek na naše východní bratry, ale na některých místech jsou opravdu divné obraty, které slovenštinu ani nepřipomínají. Pokud se na tato místa zaměříme, můžeme si všimnout (mimo jiné také díky často opakovanému slovu “eci”), že se jedná o části Brna napsané pozpátku – a opět v každé větě právě jedna. Přečteme tedy tolikáté písmeno z nalezené části a dostaneme tajenku “BOŽSKÉ SRDCE PÁNA”, což je kostel v Husovicích.

Celé řešení:

Bôľo t eple juro, h arko moja vli lo vo vietoru, a  sa celie za pi alo ode v tv i. Nu co,  p inu by som ei tie zvl adol, ale nie  sem  iel spa , da  som na f ajsb uk s imok n a i u i alky vo spr i e. Nech ielo sa mi ani d osp a , ako som sa tie il na reakcie, a r ano ma vzobudziela esem ska od mojioho spolu  aka: “skvelo, p an, re i koluj ,  e m a  aj videjko.” E te u ob ada bo a skvel  zabava, no pak, ke  u  som v ietko zjedenal, pri el ried ia iel. Ji anko mi povedal: “h o il, v horosk pe ps li,  ie dnes maj  sm ľu iba p any,  tyri, rieby a vodinari.” No takov a b bost , eci von re i tak  vedzie, tak mu j bľo v kokose, mam dovi. “Ahoj, Mi o” povedl mi u sty ried ia iel, “ty vriaj ovli ad a  ekscel, paverpojnt aj vord, nu j  potrebujem pomoc .” P  ol mi ki amon ze s rdca, aj ke  pom ahat ried ovi sa mi nechacielo, bo o to na hod inku a odp ľad nie som sa moh l podi vat, eci p  ehy v riece u ev  ber .   v dal  s m sa k r eke, ve  tak krasn  je den, no zab dil som si h a iky, a tak som vzal jahľu a ni  a  stivo som vr h  jahľu do v dy. No, Mi o, povedal som si po  ase, moh  by si si  spon  zaspiev t, ale nienisi hociak  Juro Konr, borat sa rybi m nechce, rad i chod  spa . T ti die  je den tie , vraviela v dy m ja st ra m ma, no j  sa hnied  ri no hľav  pra til vo r amok police. Hľva ma boliela aj v autob use, ke  smie jeli na Tat i, abysme p zriely kr asi prierody. R ano bo o, ke  sma vyj li, tak ch  iest  h din, eci ne di iev, tak som sa  a il,  e autob s u e d jede, no t valo to o d o  d  . Diesia  h din bo o, a aj ke  ma cel  tieľo bolelo, povol rkov  d rt ako odzmena za ly ova ku m na m tiv val,  e som si povedal,  e nesedem a idem ly ovat . Oci mi n k niec miast o d rtu povedal “vytr  si pr eľ”, no pr i ti tie de  iedeme na k p ľisko, eci vodrb  zas m na, tak vytru pr eľ s n m!